

HỒI 24

BẮT LÃO TIÊN SINH

Dưới ánh lửa, Hoàng Thượng Chí nhìn thấy nhiều bóng người từ khu rừng Thính Đào Tiểu Trúc chạy nhanh ra, chàng vội đứng chắn ngang đường và cất tiếng quát to:

- Tất cả hãy dừng lại.

Số người này lần lượt đứng lại. Hoàng Thượng Chí đưa mắt nhìn, thấy người cầm đầu mặt trắng môi hồng theo sau là tám người dưng sĩ áo đen. Họ nghe tiếng kêu dừng lại, nhìn gương mặt bình hoạn của Hoàng Thượng Chí ai nấy đều phát ra tiếng cười khúc khích.

Vị trung niên cất tiếng nói:

- Người muốn gì thế?

Hoàng Thượng Chí thấy tự nhiên lửa thiêu Thính Đào Tiểu Trúc thì chàng cũng biết rõ được phần nào, chàng đưa tay ra điểm mặt đối phương và mắng:

- Tại sao các người đã giết người lại còn phóng hỏa?

Gã trung niên mỉm cười nói:

- Đúng đấy tiểu tử ạ! Như vậy có sao không?

Hoàng Thượng Chí cất giọng run run nói:

- Tại hạ muốn biết vì lẽ nào các vị giết người còn phóng hỏa?

Gã Trung niên nổi lên một giọng cười rùng rợn và cất tiếng khinh miệt nói:

- Tiểu tử không nên nghĩ đến những chuyện không đâu. Người có biết đạo lão gia là ai không?

Hoàng Thượng Chí mỉm cười nói:

- Người hãy xưng danh tánh, để ta coi là ai!

Vị này cười ngất, nói:

- Tiểu tử nói rất hữu lý! Đại gia mà xưng danh tánh ra, khi nghe xong người phải run mà chết! Ta là Thiên Tề Giáo...

Hoàng Thượng Chí đã biết gã một lần tại Liên Hoàn Thao, nhưng giả bộ ngây thơ nói:

- Thiên Tề Giáo là cái gì cà!

Tên Thiên Tề Giáo mỉm cười:

- Người có sợ không?...

Hoàng Thượng Chí nhớ đến việc ở Liên Hoàn Thao lúc trước nên cất tiếng lạnh lùng nói:

- Bất tất phải xưng tên họ, ta biết bọn người là bộ hạ của Thiên Tề Giáo, một tay của ta cũng đủ...

Tên Thiên Tề Giáo ngắt lời hỏi:

- Cũng đủ làm gì?

Hoàng Thượng Chí đáp gọn:

- Chết!

Tên Thiên Tề Giáo cất tiếng cười sắc súa:

- Tiểu tử đừng làm hồ, ta sẽ cho người chết sớm hơn.

Hoàng Thượng Chí bước lên ba bước cất giọng lạnh lùng như mộ địa:

- Giết người, phóng hỏa, chính kẻ ấy đáng chết lắm? Người nghĩ có phải không?

Vị trung niên mặt mày biến sắc nói:

- Tiểu tử! Người có liên quan gì với con tiện tì của Bát Nghĩa Bang không?

Hoàng Thượng Chí cau mày đáp:

- Việc này mi không cần phải hỏi.

Tám tên đệ tử áo đen sấn tới một lượt. Một người trong nhóm cất tiếng nói to:

- Bẩm hương chủ! Chúng ta cần gì phải nói nhiều với đứa con nít này.

Hoàng Thượng Chí đôi mắt sáng quắc rọi nhìn gã này giờ tay phất nhẹ. Gã chưa kịp dứt lời đã văng ra sáu, bảy trượng. Vị trung niên được kêu là Hương chủ hằm hằm sát khí cất giọng rùng rợn:

- Tiểu tử hãy nghe cho rõ! Đại gia là ngoại đường hương chủ Lưu Toàn của Thiên Tề Giáo, trước khi chết ta cho mi nói một lời để khỏi trở thành quỷ ám ở...

Hoàng Thượng Chí cười khẩy:

- Đẹp chưa Lưu Toàn! Người hãy nhớ kỹ ta là Bệnh Thần.

Lưu Toàn ngạc nhiên hỏi:

- Bệnh Thần?...

Bỗng nhiên có tiếng người con gái từ trong Thính Đào Tiểu Trúc vọng ra êm như sương:

- Lưu Hương chủ! Người hãy lui về mau... nó là... nó là...

Chín tên cao thủ của Thiên Tê Giáo nghe lời nói này ngơ ngẩn và kinh ngạc.

Hoàng Thượng Chí đưa mắt nhìn vào chỗ phát ra tiếng nói rồi quay sang ngó Lưu Toàn nói:

- Lưu Hương chủ! Người hãy lo liệu, chín người của người sẽ chết sạch nếu ta ra tay.

Tiếng nói từ bên trong phát ra:

- Lưu Hương Chủ! Nó... nó là đệ tử của Ma Trung Chi Ma?

Bốn tiếng Ma Trung Chi Ma làm cho chín người này mặt mày biến sắc, chúng không dè một tên thiếu niên bệnh hoạn tự xưng là Bệnh Thần lại là đệ tử của Ma Trung Chi Ma, cái oai danh vang lừng ngang hàng với chủ nhân Quỷ Bảo!

Tiếng nói này vừa dứt, từ trong bụi rậm tung ra một bóng người nhẹ nhàng như chiếc lá rụng.

Chín tên cao thủ của Thiên Tê Giáo trở mắt nhìn nhau chờ đợi.

Hoàng Thượng Chí điểm vào mặt Lưu Toàn nói:

- Chính người gây chuyện trước.

Chàng đã dùng Đông Kim Chỉ nương theo ngón tay phất ra một chỉ phong nặng nề xạ vào người đối phương.

Tên Hương Chủ Lưu Toàn có tính kiêu ngạo và tự đắc, không ngờ chỉ lực hung bạo dường ấy, chỉ kịp rú lên một tiếng kêu thê thảm! Chưởng lực đẩy hẳn ra xa và xuyên thủng qua cái đầu làm cho óc văng tung tóe, trông thật thảm thương.

Hoàng Thượng Chí lòng nổi lên háo sát, hai tay đưa ra Ma Ma Chưởng Lực bay ù ù làm cho tám tên đệ tử còn lại cảm thấy trước mắt như muôn ngàn bông tuyết đua bay. Chưa kịp vận công chống trả, cả tám người đều bị chưởng lực của Hoàng Thượng Chí quật ngã long lóc trên mặt đất.

Hoàng Thượng Chí quát to như sấm nổ ngang trời:

- Tất cả bọn người phải chết tại đây?

Tám tên đệ tử chưa kịp hoàn hồn đã bị cuồng phong ào ào xiết tới tựa hồ như đất động núi tan, áp vào người.

Bọn chúng không ngờ Hoàng Thượng Chí mở màn kiếp sát thật sự. Cả tám tên chỉ kịp kêu lên những tiếng thê thảm vì sức mạnh của Ma Ma Chuồng Pháp và lẫn long lóc da thịt bị cháy sém và dây đàn đạch, tất cả tám người đều bị bàn tay của Bệnh Thần giết chết.

Hoàng Thượng Chí như vừa trút xong cái gánh nặng, thở phào khoan khoái, chàng đưa mắt xem lại khu đất Thính Đào Tiểu Trúc. Trước kia hoa cỏ xum xê, cúc tùng thanh mậu, giờ đây chỉ còn một đồng tro tàn, nằm trên mảnh đất khô cằn cháy xám. Bất giác chàng thở ra một hơi dài ả ỉm.

Nhớ lại kỷ niệm ngày nào với Ngô Tiểu My, giờ đây nàng đang ôm mối hận lòng ra đi chứ mây ngàn, hạc nội, biết ngày nào hội ngộ cùng nhau. Qua những phút giây tưởng niệm chàng đi nhặt hết chín cái cây người gom vào một chỗ, đặt mỗi cái xác chết trên bụi trúc, đoạn chàng lấy huyết của những cây ma này vẽ lên phiến đá một hàng chữ như vậy:

“Giết người còn phóng hỏa tội đáng chết! Bọn thủ hạ của Thiên Tề Giáo đã đến tội tại đây... ký tên! Bệnh Thần!”

Hoàng Thượng Chí làm việc này với dụng ý là muốn lưu lại vết tích để cho một ngày nào đó Ngô Tiểu My, có về ngang đây, ngó thấy chữ mà chẳng còn tìm đến sào huyệt của Thiên Tề Giáo để trả thù.

Lúc trước Ngô Tiểu My dám đơn thân vào Liên Hoàn Thao trả thù, nhưng việc bất thành và bị rượt suýt chết, may nhờ có Hữu Tâm Nhân giải cứu, nhờ đó mà nàng thoát chết chạy thoát ra ngoài.

Hoàng Thượng Chí nhìn một lần nữa, và toan cất bước ra đi, bỗng nghe một tiếng động mạnh, một bóng người hiện ra đứng sừng sững trước mặt chàng như chiếc lá rụng.

Hoàng Thượng Chí giật mình lui ra sau hai bước, và đưa mắt nhìn xem, thấy người này dáng người cao ráo tóc huyền óng ánh, râu ba chòm đen như màu huyền ở Hải Nam, vẻ mặt như người nho sinh. Người này đứng trước mặt chàng cách hai trượng nhớn miệng cười.

Hoàng Thượng Chí không rõ bạn hay thù, nhưng vẫn bình tĩnh hỏi:

- Các hạ là cao nhân ở đâu?

Người văn sĩ trung niên nói:

- Người có phải là Bệnh Thần, vừa ra đời hành hiệp chẳng?

Hoàng Thượng Chí đáp gọn:

- Đúng đấy các hạ!

Người văn sĩ lại hỏi:

- Người có phải là đồ đệ của Ma Trung Chi Ma chẳng!

Hoàng Thượng Chí đáp:

- Phải, chẳng hay các hạ muốn chỉ giáo điều gì?

Người văn sĩ lại hỏi:

- Chẳng hay Ma Trung Chi Ma thân nhận các hạ từ bao giờ?

Hoàng Thượng Chí cau mày đáp:

- Các hạ đã hỏi những lời thái quá, thực khó nghe?

Người văn sĩ vẫn điềm đạm nói:

- Lành thay, cá theo nước, chim theo trời! Thầy kỳ khôi ắt trò quái gỡ, tánh ý như nhau! Lệnh sư vẫn mạnh đấy chứ!

Hoàng Thượng Chí lấy làm kỳ quặc:

- Sư phụ ta đã chôn mình trong địa huyết bốn mươi năm, và nổi danh năm mươi năm về trước, làm sao một chàng văn sĩ trung niên, tuổi tác không quá bốn mươi lại biết rõ, và theo lời nói của gã hình như hai người đã quen biết với nhau! Thật là một điều kỳ dị.

Chàng cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Các hạ đã quen biết gia sư.

Người văn sĩ cười nhẹ nói:

- Quen biết nhau khi còn trẻ?

Hoàng Thượng Chí giật mình hỏi:

- Vậy các hạ niên kỷ độ bao nhiêu?

Người văn sĩ cất tiếng cười ngất nói:

- Người không cần hỏi, lệnh sư không có nói cho người rõ về ta à?

Hoàng Thượng Chí nói lạnh lùng:

- Có lẽ các hạ mơ ngủ nên nói những việc không đâu? Tại hạ không thể giàu tưởng tượng được...

Người văn sĩ lại nói:

- Giàu tưởng tượng? Ha ha ha! Cậu bé, người dám nói với lão phu những lời như thế à? Người có biết...

Hoàng Thượng Chí gần giọng ngắt lời:

- Các hạ dám tự xưng lão phu, thật quá đáng...

Người văn sĩ tỏ vẻ ôn hòa nói:

- Cậu bé! Lão không giận người đâu, vì giang hồ lịch duyệt người chưa biết một mảy may, người học mấy ngày xong Ma Ma Chưởng Pháp?

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên đến độ không rõ vì đâu gã văn sĩ này biết rõ chiêu số của mình, vả lại gã chỉ bốn mươi tuổi là nhiều, mà sư phụ đã ẩn danh trong bốn mươi năm làm sao gã biết được? Hay là lúc chàng luyện công gã lén nhìn và bây giờ kiểm cố gây ra chuyện cho nên chàng đáp lời có pha chút giận:

- Các hạ có mặt trong lúc ấy?

Người văn sĩ vẫn giữ giọng bễ cả nói:

- Người chưa trả lời câu hỏi của lão phu?

Hoàng Thượng Chí gần giọng đáp:

- Nếu tại hạ không nói có sao không?

Người văn sĩ nghiêm trang nói:

- Sư phụ của người cũng chẳng dám nói những lời này với ta!

Hoàng Thượng Chí nổi giận, cất tiếng lạnh lùng nói:

- Các hạ có ý làm nhục sư phụ ta à?

Người văn sĩ đáp êm như hơi thở:

- Ta nói như vậy là làm nhục sao?

Hoàng Thượng Chí chuyển mình toan đi và nói lại:

- Nếu như vậy tại hạ cáo từ!

Chàng nói dứt lời, chuyển mình theo thuật Phù Quang Di Ảnh, thoát một cái đã đi xa hơn mười trượng. Chàng toan dùng tuyệt kỹ khinh công để lướt nhanh bỗng chàng

giật mình vì thấy gã nho sinh đã đứng trước mặt chàng cách bốn trượng và đang nhướn miệng cười.

Hoàng Thượng Chí sợ hãi nhưng vẫn lạnh lùng hỏi:

- Các hạ còn muốn gì nữa?

Người văn sĩ đáp nhanh:

- Ta muốn nói với người ít lời.

Hoàng Thượng Chí trả lời cộc lốc:

- Tại hạ không có việc gì phải nghe?

Người văn sĩ cao giọng nói:

- Người không muốn nghe cũng phải nghe. Lão phu không thuận cho người đi một bước, trừ ra người biết bay mới thoát được.

Hoàng Thượng Chí thấy gã văn sĩ này đổi giọng, liền cất tiếng lạnh lùng nói:

- Có lẽ các hạ nghĩ sai?

Nói xong Hoàng Thượng Chí phóng mình ra ngoài chạy như bay biển. Thân pháp Phù Quang Di Ảnh như một bóng tên xẹt cực lẹ. Chàng đã thoát ra trên hai mươi trượng, bỗng thấy cách mười trượng phía trước gã văn sĩ thông thả đi lại, và mỉm cười nói:

- Ta đã bảo người chạy không thoát.

Hoàng Thượng Chí cả kinh lẫn giận dữ, đôi tay đưa ra song chưởng với chín thành công lực đẩy mạnh vào người văn sĩ. Chàng lại sợ gã văn sĩ này chẳng chết cũng thọ thương.

Vị văn sĩ trung niên mỉm cười đưa tay áo ra phất nhẹ một cái bao nhiêu chưởng phong của Hoàng Thượng Chí biến mất không thấy đâu nữa. Gã mỉm cười nói:

- Cậu bé, chưởng lực này không phải Ma Ma Chưởng Pháp, mà tương tự những đường chưởng Ô Qui của Linh Qui Thượng Nhân?

Hoàng Thượng Chí giật mình suy nghĩ:

Cách đây sáu mươi năm, Linh Qui Thượng Nhân đã ngồi luyện võ tại một cánh rừng hoang không dấu chân người bước tới, sau này ông chết do tay chàng an táng. Tại sao chàng mới đưa ra chiêu số gã này lại biết được cũng lạ.

Suy nghĩ như vậy chàng bèn đưa ra một chiêu số nữa thế thủ gã này. Đôi tay chàng vận mười thành chưởng lực đẩy ập vào đối phương, thế mạnh như dùi non lấp biển.

Người văn sĩ trung niên thấy vậy, quay một vòng tròn và đứng yên như cũ, bao nhiêu chiêu phong sắp ập vào thân mình gã đều biến mất.

Người văn sĩ vẫn điềm đạm bảo:

- Cậu bé! Ta không ngờ người được truyền hết toàn bộ chân người như vậy, cái chiêu thế người vừa sử dụng là Ma hỏa xung nguyên, năm xưa ta và Ma Trung Chi Ma đã thử đấu với nhau rồi; À này cậu bé, làm sao người học được bí pháp của Linh Qui Thượng Nhân?

Hoàng Thượng Chí nghe rúng động bồi hồi, chàng không thể tưởng tượng được một chàng văn sĩ trung niên chỉ trong phút chốc đã biết hết các chiêu số của mình.

Chàng đưa mắt nhìn trần trối nói chẳng ra lời! Được một lúc lâu chàng cất giọng ôn hòa hỏi:

- Xin người cho biết Tôn hiệu quý danh?

Gã văn sĩ trung niên nói:

- Ha ha, cái danh hiệu của lão phu, trên hai mươi năm không ai nhắc đến nữa, và ta cũng không nói với ai, nhưng thôi ta đã bảo cho người rõ, ta là Bất Lão Tiên Sinh!...

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên:

- Bất Lão Tiên Sinh?

- Đúng thế! Lệnh sư không nhắc đến ta ư? Và không có kể chuyện về ta sao?

Hoàng Thượng Chí giật mình suy nghĩ:

- Đúng rồi! Lão này già lắm mới dám xưng là Bất Lão Tiên Sinh. Hai mươi năm không xưng tên, đúng là một bậc dị nhân tiền bối, có thuật trường sinh, thật là có một không hai trong thiên hạ.

Suy nghĩ như vậy, chàng đổi giọng nói:

- Hiện giờ tôi xin kêu ông bằng lão tiền bối?

Bất Lão Tiên Sinh mỉm cười:

- Người chớ quá lời!

Hoàng Thượng Chí lại hỏi:

- Lão tiền bối niên kỷ độ bao nhiêu?

Bất Lão Tiên Sinh đáp:

- Chỉ độ một trăm dư năm.

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên kêu lên:

- Một trăm lẻ năm tuổi?

Bất Lão Tiên Sinh nói:

- Đúng vậy!

Hoàng Thượng Chí không ngờ những việc đã xảy ra quá sự tưởng tượng của chàng. Đối với mọi người, Bất Lão Tiên Sinh chỉ là một nho sinh độ bốn mươi tuổi là nhiều, không ai có thể tin được đây là một vị lão khảo sống trên một thế kỷ. Vị này phải có thuật trường sanh mới giữ được trẻ trung như vậy, thật là một dị nhân trong chốn võ lâm.

Do đó chàng có cảm tình ngay với Bất Lão Tiên Sinh, chàng lần lượt kể từ đoạn một trong cuộc đời, lúc gặp Linh Qui Thượng Nhân truyền cho tuyệt học ra sao? Lúc gặp Ma Trung Chi Ma truyền cho hai môn chỉ, chưởng lại truyền thêm toàn bộ chân người nhất nhất kể rõ cho Bất Lão Tiên Sinh nghe.

Bất Lão Tiên Sinh muôn phần cảm động nói:

- Người đời lắm nỗi điều linh, chỉ có ta già chẳng chết, phải thấy thêm những điều oan trái não lòng. Nhưng tạo hóa chí công, hễ lá rụng là về cội! Này hài nhi! Người sanh ra tốt phước mới gặp nhiều sự kỳ duyên, được các tay hảo thủ cao nhân truyền dạy, để xuất thế sau này, con đường tương lai của người thật là rộng rãi thênh thang vô cùng cớ lượng.

Hoàng Thượng Chí mãi suy nghĩ mông lung.

Bất Lão Tiên Sinh lại nói tiếp:

- Này cậu bé, người tôn Ma Trung Chi Ma làm sư phụ người sẽ hối hận về sau?

Hoàng Thượng Chí lo ngại hỏi:

- Hối hận về chuyện gì?

Bất Lão Tiên Sinh đáp:

- Ma Trung Chi Ma kẻ thù đầy dẫy trong thiên hạ!

Hoàng Thượng Chí điềm nhiên nói:

- Văn bối đã nhờ người truyền cho tuyệt học toàn bộ chân người đệ tử phải nối chí thầy, ấy là lẽ đương nhiên, có gì đáng phải hối hận!

Bất Lão Tiên Sinh nói rất nhỏ:

- Ôi! Cũng vì chí khí người trai!

Hoàng Thượng Chí vội nói:

- Văn bối có một chuyện không rõ, nhờ lão tiên bối chỉ giáo?

Bất Lão Tiên Sinh nói ngay:

- Ta rất sẵn lòng, người nói thử xem?

Hoàng Thượng Chí nói:

- Lão tiên bối có biết rõ chuyện trước lệnh sư giết người có phân rõ chánh tà không?

Bất lão tiên sinh nghĩ ngợi một lúc lâu mới đáp:

- Ta có nghe một vài câu chuyện, sư phụ người giết người rất chó

nhoáng, đối phương không thể chống đỡ kịp, sư phụ người giết vô số người, chánh đạo, tà phái đều bị cả, cho nên gã mới xưng hiệu là Ma Trung Chi Ma! A! Sư phụ người có giao phó người câu chuyện gì không?

Hoàng Thượng Chí đáp:

- Có!

Bất Lão Tiên Sinh thở dài nói:

- Ôi, đúng rồi, người nói theo thầy học chỉ ba ngày, có lẽ là...

Hoàng Thượng Chí ngắt lời nói:

- Văn bối vâng mạng thầy làm một việc, nội trong mười ngày phải hoàn thành?

Bất Lão Tiên Sinh vội hỏi:

- Chuyện gì phải gấp rút như vậy? Nội trong mười ngày phải xong?

Hoàng Thượng Chí ghen ngào nói:

- Chỉ vì... chỉ vì sư phụ chỉ còn sống trong thời gian mười ngày...

Bất Lão Tiên Sinh mặt biến sắc hỏi:

- Tại sao?

Hoàng Thượng Chí đáp:

- Nguyên sư phụ đã luyện thân công bất kể ngày đêm để cho tẩu hỏa nhập ma, làm cho thân thể tàn phế. Vừa rồi lại dốc túi truyền cho văn bối toàn bộ chân ngôn, cho nên...

Bất Lão Tiên Sinh thở dài ảo não nói:

- Lão phu muốn gặp mặt lại người bạn trước giờ lâm chung, vậy lệnh sư đang ở tại đâu?

Hoàng Thượng Chí nghe lời nói này, liền đổi ý và nghĩ rằng:

- Không thể được, ta không thể tin lời lão được, nếu như có việc gì xảy ra thì ta biết liệu làm sao? Sư phụ của ta hiện giờ là một người tàn phế, một ông lão trói gà không chặt, một đứa nhỏ đập cũng chết hà huống là kẻ biết võ công... phòng bị là hơn, lòng người không thể đo lường được!

Chàng từ tốn nói:

- Xin lão tiên bối hãy đợi văn bối hoàn thành nhiệm vụ sẽ dẫn tiên bối đến gặp lệnh sư, chỗ ở của lệnh sư quanh co uốn khúc rất khó tìm!

Bất Lão Tiên Sinh mỉm cười nói:

- Đáng khen thay một người đệ tử! Người sợ lão phu có tà ý phải không? Tốt lắm. Vậy người vâng lời lệnh sư thi hành chuyện gì thế?

Hoàng Thượng Chí cảm động trước câu nói chân thành của ông lão nên vui vẻ đáp:

- Điều tâm nguyện của sư phụ là phải diệt Chủ nhân Quỷ Bảo cho nên sư phụ chịu hãm mình trong bốn mươi năm?

Bất Lão Tiên Sinh cười chua chát bảo:

- Sao có chuyện kỳ lạ vậy? Lão sư bảo người đi giao đấu với Quái Vật?

Hoàng Thượng Chí lấy làm lạ hỏi nhanh:

- Tại sao gọi là Quái Vật?

Bất Lão Tiên Sinh nói:

- Đúng vậy! Hải nhi Ạ! Gã là con Quái Vật thứ nhứt trong thiên hạ!

Hoàng Thượng Chí lại hỏi:

- Tại sao gã không xưng là Thiên hạ đệ nhất hiệu Ma hay Quỷ?

Bất Lão Tiên Sinh nói:

- Chẳng phải Ma quỷ, mà là Quái vật?

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên hỏi thêm:

- Huyết Sợ ra đời chắc là ngày tàn của võ lâm, hắn đem máu tanh gieo rắc khắp nẻo đường, như vậy không phải là Ma sao?

Bất Lão Tiên Sinh hỏi:

- Huyết Sọ là gì?

Hoàng Thượng Chí nói:

- Huyết Sọ là phù hiệu của Chủ Nhân Quỷ Bảo.

Bất Lão Tiên Sinh nói:

- Lão phu trên mười năm chẳng du lãm giang hồ nay mới rời khỏi núi mười ngày, cho nên chẳng rõ mọi việc xảy ra? Thực có câu chuyện như vậy sao?

Hoàng Thượng Chí vội nói:

- Trong giới võ lâm thấy phù hiệu Huyết Sọ là kinh hồn biến sắc!

Bất Lão Tiên Sinh nói:

- Quái vật dám cả gan xưng Huyết Sọ, làm những chuyện sát nhân ác đức, gây ra sóng gió như vậy ư?

Hoàng Thượng Chí đáp:

- Gần đây đã hai lần xuất hiện?

Bất Lão Tiên Sinh lại nói:

- Chuyện này lão phu sẽ hỏi cho ra lẽ, chứ lời đồn đãi nhiều khi không có thật! Tiểu tử! Người với Thính Đào Tiểu Trúc có liên hệ gì chăng?

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên không ngờ ông hỏi câu này cho nên cố giấu chuyện ân tình của mình mà nói:

- Vì vẫn bối có người bạn thân là Hoàng Thượng Chí, chàng này đã được Ngô Tiểu My ra tay cứu nạn, cho nên ân ấy không quên, Hoàng Thượng Chí chẳng may chết đi, vẫn bối phải thay thế bạn mà trả ơn, được chút nào hay chút ấy.

Bất Lão Tiên Sinh thở dài:

- Ôi! Nghĩa ân càng nặng, oán hận càng dài. Người có biết do đâu mà Thiên Tề Giáo giết chết Bát Nghĩa Bang Chủ Ngô Do Đạo không?

Hoàng Thượng Chí đáp:

- Đây là do Ngô Do Đạo không đi mừng ngày sanh của Thiên Tề Giáo Chủ.

Bất Lão Tiên Sinh lại nói:

- Người nhầm, đó chỉ là lời đồn đãi.

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Vậy, câu chuyện thế nào?

Bất Lão Tiên Sinh thở dài, trầm giọng đáp:

- Chỉ vì một món vật Võ lâm bảo ấn?

Hoàng Thượng Chí vội hỏi:

- Võ lâm bảo ấn? Bảo ấn là cái gì?

Bất Lão Tiên Sinh nói:

- Thiên Đô Bí Lục?

Hoàng Thượng Chí càng thêm kinh ngạc hỏi:

- Thiên Đô Bí Lục? Võ lâm bảo ấn là sao?

Bất Lão Tiên Sinh giảng sơ:

- Trên miếng Bảo ấn có ghi chú Thiên Đô Bí Lục, là một môn công kỳ bí nhất trên đời!

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- A, cũng vì Bất Nghĩa bang chủ cất giấu vật này, để luyện thành một môn võ tuyệt thế, cho nên Thiên Tề Giáo biết rõ, kiếm cơ mà giết đi, không biết có...

Bất Lão Tiên Sinh nói:

- Nhưng thực tế là gã không rõ Đông Tây gì cả?

Hoàng Thượng Chí vội hỏi:

- Thiên Tề Giáo đã mưu đoạt bảo ấn, giết người mà không rõ hay sao?

Bất Lão Tiên Sinh vội nói:

- Chẳng phải vậy! Ta bảo không rõ là không rõ sự bí mật ghi trên bảo ấn, vì đó là vật di truyền từ đời ông cha của họ, họ có những khẩu quyết riêng, người cướp được cũng chẳng biết gì?

Hoàng Thượng Chí lại nghĩ:

- Bất Lão Tiên Sinh vừa bảo mười năm không xuất hiện trên mặt giang hồ, làm sao biết rõ việc này?

Chàng kiếm lời hỏi khéo:

- Lão tiên bối làm sao biết rõ nguyên nhân?

Bất Lão Tiên Sinh mỉm cười trầm giọng nói:

- Ta chỉ nghe lời đồn đãi, mà đoán mò như vậy.

Hoàng Thượng Chí nghĩ ngợi:

- Ông này không chịu nói, thì mình chẳng nên truy vấn nữa.

Chàng vòng tay thi lễ và nói:

- Lão tiên bối nếu không có điều gì chỉ dạy, thì vãn bối xin cáo từ.

Bất Lão Tiên Sinh ôn tồn bảo:

- Vậy là người muốn đến Quỷ Bảo?

Hoàng Thượng Chí nhẹ nhàng nói:

- Hiện giờ, tại hạ chỉ còn một thời gian tám ngày, Vãn bối phải hoàn thành nhiệm vụ, để trở về phục mạng với lệnh sư!

Bất Lão Tiên Sinh vụt nói:

- Tốt thay, vậy người hãy chạy trước ta chậm chậm theo sau. Người đã làm quang đăng lại phong cảnh Thính Đào Tiểu Trúc đến việc người trừ khử tên tiểu yêu thay lão phu, làm cho lão phu cảm động, hiện giờ người muốn đến Quỷ Bảo lão phu có một vài lời nhắn nhủ với người!

Hoàng Thượng Chí cả mừng nói:

- Xin lão tiên bối chỉ dạy.

Bất Lão Tiên Sinh nói nhỏ:

- Người đến ngôi Quỷ Bảo, trước tiên là phải tháo bỏ bộ mặt giả tạo này, người đừng lấy làm lạ, ở trong chuyện lạ nó có cái hay, về sau người sẽ biết?

Hoàng Thượng Chí giật mình thối lui hai bước, há hốc mồm hỏi:

- Gương mặt giả...

Bất Lão Tiên Sinh nói:

- Đúng! Hãy để nguyên bộ mặt thật.

Hoàng Thượng Chí run lên vì bối rối, không rõ vì sao ông lão lại biết mình đeo gương mặt giả, thực là nhãn lực phi phàm! Chàng đã ở cận kề bên sư phụ Ma Trung Chi Ma mấy ngày mà sư phụ vẫn chưa khám phá ra, vừa gặp nhau trong phút chốc, mà Bất Lão Tiên Sinh đã nhận được thật là một sự lạ lùng, khiến cho chàng bối phục vô cùng.

Hoàng Thượng Chí cất tiếng hỏi:

- Lão tiên bối, có cặp thần nhãn rất tinh duy, do đâu lão tiên bối biết...

Bất Lão Tiên Sinh vui vẻ nói:

- Chẳng có gì lạ đâu! Lão phu chỉ xem vật đoán mò mà! Vì theo lời nói tiếng cười của người chứng tỏ người có cả trăm năm công lực, đầy đủ cả hùng phong, hùng khí, nhưng tại sao gương mặt lạnh như tiền? Hể là kẻ hào kiệt trong chốn võ lâm, mừng giận, ghét, vui đều hiện rõ cảm tình trên nét mặt còn người chẳng biểu lộ một tình cảm nào trên gương mặt do đó lão phu quả quyết là người đeo gương mặt giả, để che giấu gương mặt thật mà gương mặt thật của người phải đẹp như Phan An tái thế?

Hoàng Thượng Chí hiểu rõ căn do gậy đầu, nói:

- Vẫn bối vô cùng bái phục!

Chàng cúi đầu bái biệt! Thân mình lướt đi như gió trên đường quan lộ, tựa hồ như điện xẹt sao sa.

Hai ngày qua không biết bao nhiêu công việc dồn dập! Giờ đây chàng đã đi đến một khu rừng già! Đây là nguồn suối bọc quanh ngôi Quỉ Bảo! Chàng bạo gan bước thấp bước cao ngược mặt nhìn về ngôi lũy ma kỳ bí này.

- o O o -